

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrskeslovene.
PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto:
 Z doma v Ameriko 3 K.
 da naročnike Marijinoga lista, če se jih več na eden naslov pošila, doma 6 K.
 v Ameriko vsakomni na njegov naslov 2 K.
 5 K.
 Cena ednoga falata je doma za naročnike Marijinoga lista 4 filere, za nenaročnike 6 filerov.

Dobijo se
 Novine, Marijin list i Kalendar Srea Jezušovoga pri
KLEKL JOŽEFI,
 vpok. pleb. v Čerensoveh,
 Cseröld, Zalamegye. Naročnina i dopisi se tudi k tomi moro pošilati.

Cena Novin z Marijinim listom i Kalendarom Srea Jezušovoga vkúp je na leto:
 doma, če za več naročnikov na eden naslov se pošilajo 4 K.
 če samo za ednoga 5 K.
 v Ameriko vsakomni naročniki na njegov lasten naslov 8 K.

„Dúšo mojo položim za ovcé moje.“

— Jan. X. —

Ka je Jezuš vu tej rečáj povedao, je tudi včino. Dao je sebe na smrt, položo je dúšo za ovcé svoje. Pa to je nihao za úročino švojim apoštolom i njihovim naslednikom.

Pa so oni vsikdár poslušnoli njegove reči, ki so po božem pozvánji stopili v dúhovniški, to je v pastirski stan sv. matericérkve.

Známo, ka dúhovnik ide v vudné i vnoči, v dobrom i božnom vremeni, či je dúšam potreben. Známo, ka ne takšega poprijétnoga betega, šteri bi dúhovnika zadržao od postele betežnika. Známo, ka vnogi idejo med divje národe, kde je že vnogoga teška smrt zadela, glásit evangelium Jezušov. Pa zdaj, ka se je začnola grozna bojna, je vsaki pripraven tudi ide tá, kde bombe pokajo i krugle lečejo, či je potrebno, za volo nemrtelnih dúš vojákov. Kí domá, kí tam na bojnih poláj, vsakí išče ovcé svoje, je pasé na paši navuka božega ino njim káže pot ino je podpira po njoj k ednoj bláženejšoj vekivečnosti.

Prišeo je k meni človek rekoč: „Je to istina, ka sam čuo, ka na bojnom poli ne rázločka vere, ka tam katoličanski pop pokápa i spovedáva tudi evangeličance pa naopak: evangeličanski pokápa i spovedáva pápince?“

„Pa što je to vam pravo?“

„To si, prej, tú po našoj okolici vseširo m gučijo.“

Či si gučijo, te de to dobro za

naše novine, naj razmi vsaki, ka se nišče ne bode mešao. To je etak:

Či na ednom mestu spádne 50—100 lúdih, što zná, kakše vere so bilí? Njihovi so dale odišli, sanitecje jih ne poznajo. Či je tam dúhovnik, se obleče, či se má z kem pa oprávi molitve i blagoslovi grob, ár so tam med spádnjenimi vsakojački katoličanci tudi. Pa či te po božoj voli ovi drúgi tudi dobijo tao v molitvi i blagoslovi, je ne nikša novina, ve pa, kda za vse purgatoriumske dúše molimo, te za takše tudi molimo po božoj voli, šteri so na zemli drúge vere bili pa so samo v dúhi slišili k sv. matericérkvi za volo njihove vernosti k spoznanim pravicom ino za volo njihove pripravnosti, poleg štera so gotovi bili včiniti vse, ka je za zveličanje potrebno pa so tudi včinioli ona, štere njim je Bog dao spoznati. To za sprévod. Katoličanski dúhovnik katoličance, evangeličanski evangeličance pokápa, či so pa vkúpzmešani tam, za to je njemi ne skrb: Mí kí verjemo purgatorium, na Bogá nihámo, naj dá miloščo vsem, ki so tá prišli: Ki so pa ne tam, za tiste pa tak že ne potrebno, ali je pa zamán moliti. Za koga pa drúge vere pop moli, to pitajte njega, to jas ne vem. Za drúge ne more, kak za purgatoriumske, či verje, ka mesto očiščavanja je na ovom sveti.

Kak pa te stoji z spovedjov? Edno je gotovo, ka katoličan nemore k spovedi iti k drúge vere pastéri, ár nemore spoznati njegove oblasti za odvézanie grehov, da je ne v občinstvi

z pápom i je ne posvečeni po odrédob apoštolskoj.

Záto či čtém, ali čujemo, ka je prej „pápinca luteranski pop spovedao,“ to je ne práva reč. Tak bi mogli praviti, ka je ne bilo tam, zná biti katoličanskoga dúhovnika pa se je najšeo drúge vere pastér, kí je šo od ranjenca do ranjenca ino je pobúdo z dobroga svojega srcá z njimi požalúvanje! To dam valati. To lahko vsaki prijáteo včini mirajočemi prijátli, ka ga toláži, pobúdi z njim božanske jákosti ino požalúvanje grehov.

To isto dela katoličanski dúhovnik, či pride do drúge vere ranjencov. Svoje spovedáva po odrédobi Jezušovoj i návadi apoštolov, lúcke pa toláži, pobúdi z njimi božanske jákosti, požalúvanje i močno oblúbo i to nakanenje, ka ščéjo vu vsem spuniti božo volo, naj se samo zveličati morejo. Več ne more z njimi včiniti, ár njemi, sv. maticérkev prepovedáva takše na spoved síliti, ki njé ne verjejo.

„Jaj, da sam pa jas čuo — pravi moj prijáteo — ka so dúhovnicje tam spovedávali tudi drúge vere lúdi.“ Nikdár ne! Katoličancom je prepovedano to. To či je tú i tam bilo, te je etak bilo: Kakši vojak se nájde, ki je že zná biti prle šteo katoličan grátati, ali ga je tam z božega sprevidenja prehodila tá miseo. Pa te on sám žele katoličansko spoved. K tomi sta te konči dvá svedoka potrebna, či je količkáj mogoče, pred šterima on to svojé nakanenje vöpove i z tem prekstopi v sv. matericérkev pa te se že lahko po našem spove. Liki jas miš-

lim, ka se to znán jako po rejci zgodi. To se eti domá včasi túdi zgodi, kak zvúnrédno delo, ali návadno je nej.

Dober pastér išče ovcé svoje, žitek dá za njé, bojne nevarnošča ga ne stráši, poprijétni betegi ga ne sásijo, ali svoje išče samo, pa či bi vam što pravo, ka lücke síli, ne verte njemi, on laže, kí to guči, ár katoličanski dúhovnik dobro zná, ka dúšnevesti pri-síliti ne more nišče.

Jezuš je tisti, kí de se skrbo za to, naj bode ednok edna ovčárnica i eden pastír. Naše delo je zvúnešnje, mí smo moliti dužni za to, naj se to kem prle zgodi, ki pa srca ravna, to je Bog, šteri že nájde pripravni čas ino vcepí v dúše vsej národov zemlé to želo za jedinost vere ino pripela vse v svojo ovčárnico, ka bode edna ovčárnica i eden pastír.

Bojna.

Od bojne kaj bi novoga pravili? Bijejo se dale, krv se toči v potokah, vúpanja do mirú ešče ne ga. To je te stári, žalosten glás. Istina, ka sovražnikove napáde sijajno odbijávamo, istina, ka ga v naše dráge domovine krasne doline ne pústimo, ali li želemo vsi z svetim očom rimpápom, da bi prišeo že škoro te želeni mir. Vsi želemo to, ali prosimo vsi túdi to. Jezuš, te dober pastir, ponúja nam blaženi mir. Sprejmimo ga. Z gorečim srcem i neprenehoma zdihávajmo v teh težkih vúrah z rečmi cerkvene pesmice knjemi: „O dober Pastir, Podaj nam svoj mir!“

Poročila od bojov zádnjih dnévov so sledéča:

Zevzété ruske postojanke. Od Užoka na shod pri Tucholki so nemci nam pomágajoči jáko močne ruske postojanke zevzéli, vlovili polkovnika i više jezero moštva, zaplenili pa 15 strojnih pušk.

Boji v Zemplén županiji. V *Zemplén* zupaniji so srditi boji med našimi i ruskimi četami. Rusov nakano, poleg štere so ščeli svojo bojno linijo raztégnoti i v *Sáros* županijo, so naše čete vjalovile.

V Bukovini jáko dobro stojimo. Med vodinoma Dnjester i Pruth do rumunske granice mámo tak močne postojanke narejene ka je niti desétera ruska prámoč ne ho mogla zevzétí. — Pri Černovicah so rusi most na Pruth reki v zrák pústili, a naši so ga že nazaj popravili. — Jáko vážno i vesélo je za nás, ka so naše čete z Bukovine

že v *Besarabijo* vdrle, štera je ruska pokrajina.

Na nemško—ruskom bojišči je poprek mir. *Ossoviec* rusko trdnjavo nemci stanovito obstrelávajo. — Z pokrajine Suwalki od mesta *Kalwarja* prodirajoči rusi pa prek prúske mejé nikak ne morejo priti.

Keliko zemljé májo rusi v Galiciji? 64 jezér štirivoglatih kilometrov z 6 milijon prebivalstvom.

Na francozko—nemškom bojišči so spodobni boji, kak v Kárpáta. Francozi napadajo i če včasi tú pa tam štero stopnjo napredújejo, jo moro drágo pláčati. Nemci stojijo jáko trdno, branijo se junaško kak oroslanje i večkrát túdi napredújejo.

Keliko ruske zemlé mámo z nemci vréd v rokáh? Više 53 jezer četvérovoglati kilometrov, na šteroj pét i pol milijona lúdih prebiva.

Na Čarnom-morji pri Odessi so túrki dve velikivi ruskivi ládji potopili. Pri *Otčákov* trdnjavi je pa *Medsidie* velikanska túrska vojna ládja na mino zadela i se razbila. Moštvo vseh treh ládj je rešeno.

Kaj svedočijo ruski vlovenci od Przemyslana? V Kárpáta so naše čete vlovile več rusov, šteri so predtem Przemysl oblegali. Eden teh vlovencov je v Kassi sledéče právo:

— Mi že poznamo vogrkse vojáke. Dugo smo edeu ovomi proti stáli. Vitézki lúdjé so, ničesa se ne bojijo i se borijo ešče proti prámoči. Znamo, da so vogri dobri lúdjé i si bodo v zevzétništvi z nami dobro djáli. Mi pa túdi preštímamo pravice junaškoga sovražnika. Pri napádi Przemyslana, so vogri pokazali, kak dobri vojáki so. Grád so držali, kak dolgo so li mogli i mi smo se nazádnje niti z orožjom ne mogli njemi bližati. Mi bi ráj bili, če bi že konec bio boji. Njive nam prejdejo, ne ga nikoga, ki bi je obdelávao i na nikoj pridemo v tom dugom boji.

Zmága v Kárpáta. Od *Laborc* doline na shod ležéze visine so si naše i nemške čete osvojile, zevzéle močne ruske postojanke i v toj krajini 7570 rusov vlovile.

Vničeniva dvá ruskiva bataljona. Od *Uscie Biskupie* na jugozáhod, kdeso rusi prek Dnjester reke ščeli vdreti, so naše čete dvá ruskiva bataljo na vničile.

Poveljnik Przemyslana. Cár je v Przemysl za grádnoga poveljnika imenúvao *Armatonov* generala.

Naši generali v ruskom zevzétništvi. V Przemyslani so z naših visokih častnikov v rusko zevzétništvo prišli: *Kuzmanek* Hermann, general, poveljnik grada, *Tamássy* Árpád podgeneral, po-

veljnik 23-ga domobranskoga divisiona, *Weitzendorfer* Károl i *Nickel* Viljem podgenerala pa končno *Weber* Alfréd, *Seide* Rudolf, *Kalnsker* Artur, *Komma* Júrij i *Kloiber* Mirosláv majorje.

Do slednjega vmorjeni. Angležke ládje so pripelale v Malo Ažijo 1500 angležkih i francozkih vojákov, štere so túrki vnoči napadnoli i do slednjega človeka dol zmesárilí.

Keliko ládj so zgúbili angleži meseca márcá? 33 takših, štere spár žené i 15 takših, štere veter goni.

Vjalovleni ruski načrt. Rusi so namenili na Vogrskom skoz Homonne vdreti na naše nižave, ali té njuv načrt so naše vitéške čete razmetale.

Grozovitosti rusov na Prúškom. V Beči stanúvajoči nemški poslanik *Tschirschky* je v iméni svoje vláde na svetlo dao one grozovitosti, štere so na Prúškom rusi prikacali, kda so tá vdrli. Ešče papér se sramúje i pero zajoče, kda moreta to podivjanost objaviti. Nesmileno so požgali i poklali vse. Za jezike so ništerne k stoli pribili, tri husare z glavov dolobrnjeno obesili, ednoga ranjenca h kravi privezali tak, ka kelikokrat se je krava genola, je z gobcom vseli v nesrečnoga rano vdánila, ranjencom so kotrige po falataj dol zosekali ali so njim zavézke dolstrgali, naj njim krv steče; neštete jezere ino jezere hiš so porobili; mladénce so spoklali, naj bojanezmožni postánejo; edno družino so na strahoviti náčin skončali: očo so na stol, deca pa na dveri pribili, materi so pa prsi vözrezali i jo raztrančerali, niti triletno dekličko ne so milúvali. Živinska poželivost je pa tak velika bila v teh pésjih roparaj, ka so oskrunjávali ne samo mladi ženski spol, nego ešče osem let staro dekličko i 70 letne starice. Vari nas Prečista Devica té nesrámne divjáčine.

Zmága naša pri Laborci. Od *Laborc* doline na shod so naše čete vlovile 930 rusov, zaplenile pa 2 štúka, 2 strojnivi puški, vnogo strliva, med njim više pétjezér falátov orožjá.

Prošnja k Bl. D. Mariji za mir. Svéti oča je napisao edno molitev na č. Bl. D. Mariji za mir, štera bi se pri majnikovih šmarnicah oprávlala. Ki je najmenje 20-krát nazoči pri njé oprávanji, dobi 300 dnévne odpústke vsakokrat.

Vničeni nemški bataljoni. Francozko vojno poveljništvo poroča, ka je od *Voevre* na jug pri francozkom napádi šest nemških bataljonov vničenih.

Odbiti francozki i belgijski napadi. Nemci so sijajno odbili napád belgijcov

i francozov, vlovili so tudi več vojakov i zaplenili nekaj strliva.

Napad na egiptovskega sultana.

Na egiptovskega khedive je eden njegov podložnik strelo, ali ne ga je zavado.

Zakaj ne objavlemo vojakov ?

Zaprvice smo objavljali ranjene vlovlene, mrtve, ali betežne vojake, zdaj že en čas nej. Zakaj? Zato ka je ne mogoče zvediti za njé. Listi od zgub so jáko pomenjklivi i nepopolni. Iména so nej dobro zeštampana, mesto, odkod što je, je nej gorzamerkano tak je pa nemogoče gornájtí naših i niednoga vojáka. Včasí se pri šterom lahko dožené, što da je, ali med jezermi se malokda to pripeti. Zató je pa nej vredno objavlati. — Kda boj miné, bomo vküppisati dáli vse vrle slovence, ki so se borili za lübo domovino i njim dámo častno mesto v naših Novinah. — Ki pa žele, da bi njegovoga vojáka smrt ali ranjenjé, ali beteg, ali zevzétništvó v Novinah objavili, naj nam to v pismi naznani i z dráge vole radi spunimo njegovo želo.

Opomin z bojišča.

Pismo Jerič Ivana, četovodja (firara) dokležanca, ki je pri težkoj telephonskoj službi:

Visokočastiti Gospod!

Novine i Marijin List rédno dobim, ešče Marijin List za febr. i márc. sam dve stevilki dobo. Lepa Vam hvála, naj Vam povrne presv. Srcé Jezušovo, mi Vam tak ne moremo povrnóti. Dosta tolázbe nam prinesé vsígdár Marijin List. Kak nam dobro spádne čteti, tú, gde smo tak daleč od naše rojstne hiže. Čitavši, poletimo v dúhi k Vám domo, si predstávlamo našo lepo slovensko krajino, naše dolé, bregé naše ščeme i takrat priségamo, najbole, da ráj ščemo vsi junaško mreti, kak pa ka bi pústili neprijátela vpostúšiti našo lepo domovino. Žatostno je je čteti v Novinóh od neštérni božni lüdi, šteri v tom osode punom časi pohájajo krčme i plesišča. Tem bi samo edno vóro trbelo tam biti, gde smo mi cele dnéve i noči bili, pa ne bi več nigdár na krčmo mislili. Je nej srám, ka gda vnogi na bojišči mirajo za njé pa za njihovo dobro, te se tak vláčijo? Samo ednok bi njim trbelo viditi kak vojník mira na bojišči pa bi se strsnoli. Nema on mehke postele, liki na trdom grüdjí, kaménji, dostakrát med pikécím grmovjom leži, rana njemi reži na šörko, ž njé se leva krv, obráz nyemi je bleđi, čüti bližati še smrt, ali oči se nyemi od veselja

žarijo, dúšnavest nyemi je čista, česa bi se bojao. Včasí nyemi toti na miseo pridejo nyegovi domáci, ali to nikaj nej, vej je on že zadosta včino za nyé, prineso je svoje življenje za dár, na oltár svoje domovine. Óh! kak lepa i sladka je smrt za domovino.

Od Števana sam dobo pismo, piše mi, da je zdrav pa njemi dobro ide. Tüdi meni se godi dobro pa sam hvála Bogi zdrav. E ti mámo krasno južno vreme.

Ž tem dokončam moje slabo pismo pa vas prosim nazamere, da sam Vam vse to pisao.

Vše vas prísérčno pozdrávla, se Vam ešče ednok zahvaljúje i v molitev priporoča pa Vam žele bláženiske svetke Vam vdáni *Ivan.*

Prepoved odaje novoga pova.

Vláda je prepovedala letošnjega novoga pova odajo.

Poleg té prepovedi so že sklenjene pogodbe nevaláne.

Ne sme se pa odati pšenica, žita, ječmen, oves, kukorica, mešanica (žito i pšenica), mošnjíčno, ali jizično zrnje (grah. grahšček itd.). repica, oljčno, zrnje i krumpli. Niti poprek niti na vüp pova se ne sme odaja vršiti. Odaja vina i sada je ne zabranjena.

Ki proti toj odrédbi zagreši, spádne pod kázen, štera zná štáti iz dváme-sečnoga zápora i 600 kor. pláče.

To jáko potrebna prepoved naj porodi ešče en drügi pripomoček za lüdstvo, naime, ka siromaško lüdsvo dobi zádavek, ali kaporo od vláde naprej, kak je dozday od trgovcov dobila, teda popolna bo.

Glási.

Smrt beltinske komtese. Na véliko soboto je vmrla poleg Beča v sanatoriji beltinksoga grofa, Zichy Augustina hči, Teodora Karolina v 29. leti svoje starosti. Pokopana jo v Beltincih aprila 8-ga. Pokojna je bila jáko pobožna i darovitna gospodičina, štera je z svojov smilenostjov vnogo potrtih src okrepila i súz obrisala. Vsaki dén je hodila k svétomi obhajili i vnogo skoznočüvala pri dvorbi ranjenih vojakov. Tá lübézen do ranjencov jo je tüdi v grob správilá. Nakopala si je jetiko i od njé vmrla.

Mrtvo telo je 6-ga v Beltince pripelano. Od Sobote je oča pokojne peški šo za drevom svoje najdragše hčeri. Pri Lipovci je pokojnoj proti prišlo 120 v belo oblečenih deklin iz Marijine družbe, v štero je tüdi pokojna slšila. Té so te nesle mrtvo telo do cérkvi,

žalüvajoča družna je je pa peški spreválá. Pred cerkvenimi vrátami je domáča dúhovščina z dvorbov veržejskih salezijancov čakala na mrtveca i nad njim mrtveške molitvi i obrédi oprávilá. Zató je belo drvo v cérkev odnešeno, med celi log vencov i sveč, položeno, pri šterom je častno strážo oprávlalo noč i dén šest ulanarov.

Sprévod je oprávlao Grof Mikes Ivan višesnji pastér, na šteroga je prišlo vnogo plemenitášov i dostojanstvenikov, med njimi nedzupan Zala županije. Szapári, Batthiány, Fünfkirchen, Wimpfen grofovske družine itd. pa velika vnožina lüdih. Zvün dúhovnikov iz sosednih fár se je vdeležo sprévoda tüdi prijátel grofovske hiše, imeniten jezuit P. Kolb iz Beča. Srce Jezušovo daj toj dobroj dúši večni mir.

Ogenj. Pri Nedeli se je vužgala vancarija plivanoška. K sreči je v pravom hipi plivanošova držina ovárala ogenj i ga pogasila, ovak bi zvün hiše ešče Černi Ivana vancara dete zgorelo v njej.

Najdeno dete. Edna nepoštена zákonska žena v Žizkih, štere mož je že več let v Ameriki, je noseča postála. Naj svojo sramoto zakrije, jo je do zadnjega tajila i niti babice nej k sebi zvalá. Brez njé je porodila i napravila kak ciganice: Stánola je včasí z postele i šla botro prosit v sosedno vés. Botra se je pa mogla trikráh zakunóti, ka nikomi ne ovádi, kaj se je zgodilo, nego, da je kupinárka, dete v korbli odnesé v Lotmerk, z Lotmerka pa nazaj k sebi i pové, da je je najšla. Od botré za dvá tjedna je pa te práva mati odküpi i svet preslepi, ka je rekši najdeno deto v zgojo k sebi vzela. — Ali ženski jezik, kak navadno, je nej znao mučati. Skrivnost se je zvedüta, z najdenoga deteta je postao fačok i z ednov vlačügov več jé v fari. — Dobri stariše, vaši ponočnjáki so nej samo tolvájje, nego tüdi razvüzdanci i zákonomitelje. Račun te vi dávali.

Junáško dete. Preminole dni je zapústo sombotelsko bolnišnico Nagy Gyula četovodja z švojim 12 let starim sinkom, obá ozdráveniva. To dobro dete je pohodilo na bojnom poli svojega očo i poleg dovoljenjá poveljništva tüdi tam ostalo. Častniki so dečáka jako radi meli, njemi spozosed strošek dáli, ár je jáko priličen bio pri zvršávanji ménjših poslov.

V ednoj srditoj bitki je pa krugla zadela obá, očo i sinü, očo v ного teško, sinka v lice lahko. Oča se je ne mogeo na ного več opreti, tam je ležao v ednom járki v trdoj zimi z krvavécov ranov.

I sinek ne mára joč za bolečine, štere je trpo v obrázi, z krvávim licom ide 22 kilometrov daleč nazáj po edne sani i ž njimi skoz najvékšega ognja se pela po ranjenoga očo pa ga srečno reši.

To žaréčo lúbézen deteta do svojega očé je sam stotnik pismo potrdó.

Roparje v Kermedini. V Kermedini so edno noč v šestih mestah hodili i gortrgali roparje. Rössler pek je teliko ovárao, ka sta dvá bilá, v uniformi. Tisti voják pa, ki je ščeó drágo-cenosti zameniti, je bio voják z Galicije.

Imé se dao povogrščiti Kukoja Jánoš z Andrejec. Zvoló se za novo imé: *Kováč*. Poleg soda jezikoslovcov je pa to imé túdi slovensko. — Ne da bi grajali Kukoja, poprek omenimo, kaj mislimo mi od preminjávánja imén. Po našem z preminjávánjom pridavkov nišče ne bo bolši državlan i domolúb vogrski. Življenje naj bo goréče za vogrsko domovino, te čerávno z lúbézni do svojega maternoga jezika obdržimo svoj nevogrski pridavek, smo vendar več za domovino včinoli, kak če bi si nájlépsa vogrška iména zvolili, življenje bi nam pa spačljivo bilo. Ka valá lepo donéče vogrsko imé tistoga, ki je vojski slab živež nikaj vredni obleč prevázao za dráge peneze? Ga je imé morebit rešilo nesmilene trdokornosti, z šterov je tak globoko rano vsekeo v materno telo dráge domovine? — Ki má zrok, pravimo, ka nosi nedostojni pridavek, naj si ga premeni, ki pa nema zroka, naj li ostáne pri svojem poštenom pridavki, šteri ga spomina na svoje dráge stariše i svoj lúbléni narod, od šteroga shája.

Življenje naše naj bo na hasek vogrskoj domovini. *Prošnja do krčmárov.* V imé ni Božem i tistih nešteti potrtih src, ki krvavijo v tom strašnom boji, oprosimo vse vrle krčmáre, naj v tom nemilom časi ne držijo igre i ne devolijo plesa. Boža roka je zadosta duga, zná krčmáre ednok túdi doségnoti. Če šteri voják iz groznoga bojišča domo pride, pa zvé, ka je té pa té krčmár te meo nájjakše veselice, kda je on največ žalosti požirao i najvékše žrtve doprinašao za domovino, míslite, ka ga bo štímao? Míslite, ka ne bo lúdih od njega odvráčuao? — Če za Bogá volo neščete, včinite záto za volo svojega lastnoga preživljenja to, krčmarje, ka prilike grešne ne bódete nemrtelnim dúšam ponújali.

Prepovedana igra i ples sta se vršila v Moštjancih na vüzemski ponedek. Jaj sveti za volo spáke! — právi lúbléni Jezuš. V tom žalostnom časi pa jezerokrát bole „jaj.“

Tolvajija. V Korovcih so kokoši odnešene. Krivijo nisterno deklo.

Nasledujte križavčare. V Križavcih občinsko poglavarstvo za ordonanca notariuškoga zvolilo Kutoša Ludovika, čonklavoga vojáka, ki je edno roko v bojni zgübo. — Prednost više vseh zdravih zaistino tei naši hromi junáki slúžijo.

Pokojni plebanoš. Kralič Valentin, bivši selniški plebanoš so mrlí, v soboto so zakopani.

Bolnišnice od ranjencov moro njihovim domáčim glás dati poleg odrédbe vojnoga ministra.

Rdeči križ za przemyske naše junake. Vogrski i auštrijski Rdeči križ sta oprosila ruskoga, naj njima pošle imenik v Przemysl zgrábljenih vojákov naših i naj naše ranjence lúbéz-nivo sprejme. Na obojo prošnja je prišeo vlúden odgovor.

20 jezér vlovencov v Zalaegerszegi. V Zalaegerszeg-i napravijo barakke za 20 jezér vlovencov. Za živež se njim bo skrbelo vojáško poveljništvo.

Pohvála zalavskih domobrancov. Pallmann Peter vojaški dúhovnik od kanižkih 20. pešpolka domobrancov piše „Občüdujem zalavskih dečkov vítéško, potrpnó, zadave ne poznajoče, junaško obnášanje. Nezgovorni narávni zadržki so nam na poti, veliki logovje, še vékše goré, na teih pa na meter globoki sneg i zalavski li ne pešajo. Zebé je v nogé, sneg i veter njim reže lice, — i zalavski ne idejo nazaj. Premočen je naš sovražnik, ali zalajčarov srcé je ešče krepše. Bog poživi tiste matere, štere so dale takše sinove domovini.“

Prepovedani ribji lov. Ad aprila 1-ga mal je prepovedano dva in pol meseca ribe loviti.

Kvár v Galiciji. V Galicijo za poljedelsko gospodarstvo trebe 500 milion koron podpore. Kakši nezgovoren kvár je mogoč tam biti? Kak ne bi, ve je porušeni ali močno poškodüvanih 100 mest i 6 jezér vesnic, vničeno pa više dvá milijona konjov i rožene márhe.

Prevržena kupinarska klonja. Z Bükovnice nam glásijo, ka je tam ednomi kupinári eden vinjeni filovski voják klonjo prevrgeo, v šteroj so v dvema razdelkoma bili nurski závcí, v ednoj pa belice. Belic se je spotrlo za 14 koron, zavcom je pa zvün ednoga nikaj nej, šteri má edno nogo malo zobrnjeno.

Jáko veséli glás iz Bridgeporta. V novonastávlenoj slovenskoj fari v Bridgeportu so prve dni posta naši vrli vojáki meli ponovitev sv. misijona. Uspeh je bio veliki, misijona se vdeležilo veliko števílo dobrih dúš. Najve-

selejše v celoj pobožnosti je pa bilo nastávlenje Marijine družbe za dekličke. 64 dekličk je stopilo v Marijino družbo, štere so kúpile lepo Marijino soho, ali stéber i pred njov se slovesno zročile Bl. D. Mariji, ka ščeó vekomaj njéne ostáti. Tá daritev je bila tak lepa i genliva, ka je oko v cérkvi süho ne ostalo. — Lúbléni stariše, veselíte se, šterih hčeri so v nevarnoj Ameriki pribežale v varno zavetje Bl. D. Marije i molíte za njuvo stanovitnost.

Novi grob v tújini. Z Bratonec nam pišejo: Smrt pobira svoje žrtve vsepovsedi. Na vüzemski ponedek je prišeo k nam žalosten glas, ka je mrtev Zver Števan, ki je slúžo pri husaraj v Komarombi. Njegov oča pa eden brat sta se včasi odpravila na pot, ka bi ga poglednola. Prišla sta pa že tá prekesno. Bio je že pokopani. Tak se njima je nanč ta žela nej spunila, ka bi ga konči mrtvoga vidila. Pokojni je bio vrli pa delaven mladenec. Sveti naj njemi svetlost vekivečna!

Ne natakajte gorečih lampic s petroljom! V Beči se je pred kratkim jako ponesrečila gospa Margeta Ligani, gda je natakala gorečo lampico s petroljom. Plamen je najmre švigno v kanto, v šteroj je bio petrol, pa se je kanta naednok razpočila. Gospa je bila včasi vsa v plameni, pa túdi pohištvo je začnólo goreti. Samo z največšev težavov se je došrečilo gospo rešiti, ka je nej živa zgorela. Spravili so jo v bolnišnico, samo ka je malo vüpanja, ka bi mogla ozdraviti.

Platno de dragše. Že v začetki vojske so se zdignóle cene platni za 10—15 odstotkov. Zdaj pali prihajajo glasi, ka se cene znova zdignejo za 10 do 15 odstotkov. Či se to resan zgodi, bo platno pri vsakoj koroni 30 filerov dragše, kak je bilo pred vojskov.

100 let stara ženska mrla. V Zagrebi je mrla te dneve že više 100 let stara Katalena Matis. Narodila se je 15. februara 1815. leta.

Drago mleko v Beči. Nemške novine pišejo, ka liter mleka stane v Beči 42 filera. Túdi po drüghih vekših mestaj se je cena mlieki jako zdignola.

Pošta.

Debelák Franc. Petánci. Vaše pismo je dvá dni k nam hodilo. Peški bi prišli 5' vör. Vaša pošta má nájlabejšo zvézo. Novine vaše se te odpošlejo, kda ove, i moro te priti tá, kda tišinske. Tišinski se túdi toži, ka je ne dobi v soboto. — Na pošti je falinga. Pitajte pošto, kda prido tá, pitajte pismošca, kda je dobi do rok i se bódete zastopili, ka sem nej jaz kriv zámüde. Če se vaša pošta prle odpela z Sobote, ali Radgone, kak Novine prek vzeme, ár má vüro določeno, sam nej jaz kriv. Minister ravna z poštov. — Peneze iz srca rad pošlem nazáj, samo naznaníte mi, jeli samo vam, ali ovim petim túdi. — **Halsedl. Ana Gerlinci.** Na vaš naslov dvá lista hodita, eden vaš, drügi pa materin. 4 K. sem dobo. Bog pláti. Zdaj sem znova poslao prvejše snopiče. **Vsem** se toplo zahvalim za vüzenske pozdrave.